

Jag vägrar...

...att avgå som Mullaviens preskribent. Folkmassorna hotar att storma preskribentens palats. Kaos och anarki hotar att bryta ut i riket och störta den lilla nationen i aska och grus. Olika länders journalistiska kårer har sökt nå mig i min nöd men utan att kunna genomtränga den mänskliga sköld och barriär som folkmassan utgör. Dödläget är inte längre något faktum utan drivs alltmer in konsekvensum* samt väntas inom en snar framtid att krevera, krepera eller kräkas upp en ny om än liten världsordning på denna plats. Nu så strax bortom sans, förnuft och redlighet. Jag har i egen hög person forskansat mig under skrivbordet med blott en bit brunsvart bröd samt ett nätt batteri med vinflaskor, en stor ost och en liten påse med chokladkakor samt några stänger med finsk sötlakritz.

Som genom en dröm hör jag pappa ropa till mig något jag dock har svårt att höra, även mammas röst hotar att tränga fram till mig från ingenstans plötsligt. Någon ruskar mig hårt i ena axeln och jag vaknar sittandes i en biofåtölj medan eftertexterna rullar över duken. En man och en kvinna står på varsin sida lutade över mig och påstår att mina högljudda snarkningar har något lyckats störa deras filmupplevelse. Jag ruskar på mig för att bli helt vaken och tittar på dem i det svaga ljuset från taket. De ser så bleka ut som hade de just stigit upp ur en nygrävd grav att jag ryser där jag sitter i en känsla av lättnad och vilsenhet. Men även om jag sluppit ur drömmens verklighet känner jag ännu viss saknad efter de där stängerna med sötlakritz.

*Vad det kunde tänkas ha hetat på latin o kanske även gör det, vad vet jag, vad vet jag, vad vet jag. Nåja, jag leker då något med tanken åtminstone.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren lodjuret/seglare med Poeter.se id #4809 innehar upphovsrätten